

CAPITOLUL 1

Percy Jackson se străduiește din răputeri să mă omoare

— Mai încearcă o dată, mi-a spus Percy. Și de data asta fără să mori.

Eram pe catargul corabiei *USS Constitution*¹, privind spre portul Boston, care se afla la vreo șaizeci de metri mai jos, și îmi doream să mă știu apăra precum un șoim, ca să pot arunca proiectile de vomă spre Percy Jackson și să-l fac să plece.

Ultima dată când mă pusese să încerc săritura asta, cu numai o oră în urmă, îmi rupsesem fiecare oscior din corp. Alex Fierro mă dusesese înapoi la Hotelul Walhalla tocmai la timp ca să mor la mine în pat.

Din păcate, eram un *einherjar*, adică un războinic nemuritor de-al lui Odin. Nu puteam muri definitiv atâta timp cât îmi dădeam duhul pe teritoriul Walhal-lei. Treizeci de minute mai târziu, m-am trezit ca nou. Acum eram din nou aici, gata să mai sufăr un pic. Ura!

— Chiar e musai? am întrebat.

Percy era sprijinit de tachelaj. Părul lui negru flutura în bătaia vântului.

¹ Fregată de mare tonaj din lemn, cu trei catarge, aparținând Marinei Statelor Unite.

Arăta ca un tip normal – tricou portocaliu, blugi și o pereche de teniși Reebok albi, ponosiți. Dacă l-ai fi văzut mergând pe stradă, nu te-ai fi gândit: „Hei, uite un semizeu, e fiul lui Poseidon! Lăudați fie olimpicii!” Nu avea branhii sau membrane interdigitale, deși avea niște ochi verzi ca marea – cam de aceeași nuanță pe care bănuiesc că o avea fața mea în acel moment. Singurul lucru ciudat la el era tatuajul de pe interiorul antebrațului – un trident negru precum cărbunele, cu o linie dedesubt și literele SPQR.

Îmi spusese că literele erau acronimul de la „Sono Pazzi Quelli Romani – romanii ăia sunt nebuni“. Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu.

— Uite, Magnus, mi-a spus. Vei naviga prin ape tulburi. O grămadă de monștri și zei ai mării și cine-știe-ce-alte-chestii vor încerca să te omoare, corect?

— Da, cam așa.

În traducere, asta însemna ceva de genul: „Te rog nu-mi mai aminti. Te rog să mă lași *în pace*.“

— La un moment dat, a spus Percy, o să fii aruncat de pe corabie, poate chiar de la înălțimea asta. Va trebui să știi cum să supraviețuiești impactului, să nu te îneci și să ieși la suprafață gata de luptă. Va fi greu, mai ales dacă apa-i rece.

Știam că avea dreptate. Din câte îmi spusese verișoara mea Annabeth, Percy trecuse prin aventuri și mai periculoase decât mine. (Iar eu locuiam în Walhalla. Muream cel puțin o dată pe zi.) Oricât de mult apreciam că venise de la New York să-mi dea sfaturi eroice legate de supraviețuirea sub apă, mă săturasem să tot dau greș.

Ieri fusesem înfulecat de un mare rechin alb, sugrumat de un calamar uriaș și înțepat de o mie de meduze furioase. Înghițisem câțiva litri de apă de mare

încercând să-mi țin respirația și aflasem că nu mă descurc mai bine la lupta corp la corp la zece de metri sub apă decât mă descurc pe uscat.

În dimineața aceea, Percy mă plimbase pe *Old Ironsides*¹, încercând să mă învețe câteva noțiuni de bază din domeniul navigației, dar tot nu puteam face diferența între artimon și puntea de la pupa.

Și acum nu eram în stare să cad ca lumea de pe un stâlp.

Am privit în jos, la Annabeth și Alex Fierro, care ne urmăreau de pe punte.

— Hai că poți, Magnus! m-a încurajat Annabeth.

Alex Fierro și-a ridicat degetele mari în semn de OK. Cel puțin așa cred. Nu-mi dădeam bine seama de la distanța aia.

Percy a tras adânc aer în piept. Avusese răbdare cu mine, însă îmi dădeam seama că stresul de peste week-end începea să-l afecteze și pe el. De câte ori se uita la mine, ochiul stâng începea să i se zbată.

— E în regulă, prietene, m-a asigurat. Ți mai arăt o dată, bine? Pornești din poziția parașutistului, după care desfaci brațele ca un vultur ca să-ți încetinești căderea. Apoi, chiar înainte de a lovi apa, te îndrepti ca o săgeată – capul sus, călcâiele în jos, spatele drept, fesele încordate. Ultima parte e foarte importantă.

— Parașutist, am spus. Vultur. Săgeată. Fese.

— Corect, a zis Percy. Uită-te la mine cum fac.

A sărit de pe catarg, îndreptându-se spre apă în poziție perfectă de vultur. În ultimul moment, s-a îndreptat, cu călcâiele lipite, și a dispărut sub apă fără să

¹ Porecla fregatei *USS Constitution*, care provine de la tunurile pe care le are pe flancuri.

stropească deloc. O clipă mai târziu, a ieșit la suprafață cu palmele ridicate, de parc-ar fi zis: „Vezi? O nimica toată!”

Annabeth și Alex au aplaudat.

— Bine, Magnus! m-a încurajat Alex. E rândul tău! Fii bărbat!

Bănuiesc că aia trebuia să fie o glumă. De cele mai multe ori, Alex se identifica drept femeie, dar astăzi era cu siguranță bărbat. Uneori mă încurcam și foloseam pronumele greșit, așa că lui Alex îi plăcea să se răzbune tachinându-mă fără milă. Pentru că așa-s prietenii.

Annabeth a strigat:

— Hai că poți, vere!

Dedesubt, suprafața întunecată a apei sclipea ca un aparat metalic de făcut vafe proaspăt curățat, gata să mă strivească.

„Bun“, mi-am spus.

Am sărit.

Timp de o jumătate de secundă, m-am simțit destul de încrezător. Vântul îmi șuiera pe la urechi. Mi-am desfăcut brațele și am reușit să nu țip.

„Așa. Mă descurc.“

Chiar atunci, Jack, sabia mea, a decis să apară de nicăieri și să intre în vorbă cu mine.

— Hei, *señor*!

Pe lama lui cu două tăișuri erau niște rune strălucitoare.

— Ce faci?

Am dat din brațe, încercând să ajung în poziție verticală pentru impact.

— Jack, nu acum!

— Oh, am înțeles! Cazi! Știi, odată, eu și Frey cădeam...

Înainte să apuce să-și continue fascinanta poveste, m-am izbit de apă.

După cum mă avertizase Percy, frigul mi-a înghețat sistemul nervos. M-am scufundat, paralizat pe moment, iar aerul mi-a ieșit din plămâni. Gleznele îmi pulsau de parcă aș fi sărit pe o trambulină din cărămidă. Dar cel puțin nu eram mort.

M-am uitat să n-am răni grave. Dacă ești einherjar, ești mai receptiv la propria durere. Umbli clătinându-te pe câmpul de luptă din Walhalla, rănit de moarte, dându-ți ultima suflare, și-n timpul asta îți spui calm: „A, deci asta simți când îți zdrobești cutia toracică. Interesant!“

De data asta îmi rupsesem cu siguranță glezna stângă. Cea dreaptă era doar luxată.

Asta se putea repara ușor. Am invocat puterea lui Frey.

O căldură ca lumina soarelui de vară mi s-a răspândit prin corp, din piept spre membre. Durerea s-a domolit. Nu eram la fel de priceput să mă vindec pe mine pe cât eram să-i vindec pe alții, dar am simțit cum mi se vindecau gleznele – de parcă un roi de viespi prietenoase și-ar fi croit drum prin carne, punându-mi la loc oasele, lipindu-mi ligamentele.

„Ah, e mai bine“, mi-am zis, în timp ce pluteam prin întunericul rece. „Acum, mai am ceva de făcut... A, da. Să respir.“

Jack și-a lipit mânerul de mâna mea ca un câine care caută atenție. Mi-am înfășurat degetele în jurul mânerului de piele și m-a tras în sus, scoțându-mă din apă ca pe o nimfă propulsată de rachete. Gâfâind și tremurând, am aterizat pe puntea corabiei *Old Ironsides*, lângă prietenii mei.

— Uau.

Percy a făcut un pas înapoi.

— De data asta a fost diferit. Ești bine, Magnus?

— Bine, am zis, cu vocea unei rațe cu pneumonie.

Percy s-a uitat la runele ce sclikeau pe sabie.

— De unde a apărut sabia asta?

— Salut, eu sunt Jack!

Annabeth și-a înăbușit un țipăt.

— Lucrul vorbește?

— *Lucrul?* a întrebat Jack. Hei, cucoană, puțin respect. Eu sunt *Sumarbrander*! Sabia Verii! Arma lui Frey! Sunt pe-aici de mii de ani! Ca să nu mai zic că sunt un tip!

Annabeth s-a încruntat.

— Magnus, când mi-ai povestit despre sabia magică e posibil să fi uitat să menționezi că poate vorbește?

— Serios?

Sincer, chiar nu-mi aduceam aminte.

Jack lipsise în ultimele săptămâni, făcând ce făceau săbiile magice deștepte în timpul liber. Percy și cu mine folosisem săbiile standard de la Hotelul Walhalla ca să ne antrenăm. Nu-mi trecuse prin minte că Jack și-ar putea face apariția pe nepusă masă pentru a se prezenta. În plus, faptul că Jack vorbea era cea mai puțin ciudată abilitate a lui. Faptul că putea cânta toate rolurile din *Jersey Boys*¹ pe de rost... *asta* era ciudat.

Alex Fierro de-abia s-a abținut să nu râdă. Purta haine roz și verzi, ca de obicei, deși nu-l mai văzusem în ținuta asta: bocanci de piele cu șireturi, blugi roz pe picior, o cămașă verzuie scoasă din pantaloni și o

¹ Musical celebru care spune povestea lui Frankie Valli și a trupei The Four Seasons.

cravată îngustă în carouri, nu foarte strânsă pe gât. Cu ochelarii Ray-Ban cu rame groase negre și cu părul verde, parcă era de pe coperta albumului unei trupe de New Wave din 1979.

— Fii politicoș, Magnus, a spus. Fă-le cunoștință prietenilor tăi cu sabia.

— Da, bine. Jack, ei sunt Percy și Annabeth. Sunt semizeii greci.

— Hmm.

Jack n-a părut impresionat.

— L-am întâlnit pe Hercule odată.

— Cine nu l-a întâlnit? a mormăit Annabeth.

— Ai dreptate, a spus Jack. Dar dacă sunteți prietenii lui Magnus...

Apoi a rămas complet nemișcat. Runele s-au estompat. A sărit din mâna mea și a zburat spre Annabeth, iar lama îi zvâcnea de parcă ar fi căutat ceva.

— Unde e? Unde o ascunzi?

Annabeth s-a retras spre balustradă.

— Stai așa, sabie. Țasta e spațiul meu personal!

— Jack, poartă-te frumos, a spus Alex. Ce faci?

— E pe-aici pe undeva, a insistat Jack.

A zburat la Percy.

— Aha! Ce ai în buzunar, marinare?

— Poftim?

Lui Percy nu-i prea plăcea sabia magică ce se fâțâia în jurul lui.

Alex și-a scos ochelarii.

— Bun, m-ai făcut curios. Ce ai în buzunar, Percy? Săbiile curioase vor să știe.

Percy a scos din blugi un pix obișnuit.

— La ăsta te referi?

— BAM! a spus Jack. Cine e frumusețea asta?

— Jack. E un stilou.

— Nu, nu e adevărat! Arată-mi-l! Arată-mi-l!

— Ăăă... sigur.

Percy a scos capacul pixului.

Acesta s-a transformat imediat într-o sabie de aproape un metru, cu o lamă strălucitoare de bronz în formă de frunză. În comparație cu Jack, arma părea delicată, aproape mică, dar din felul în care o mânua Percy, n-aveam nicio îndoială că-și putea apăra pielea pe câmpurile de luptă din Walhalla cu chestia aia.

Jack s-a întors cu vârful spre mine, iar runele de pe el au căpătat o tentă vișinie.

— Vezi, Magnus? Ți-am spus că nu-i o prostie să porți o sabie deghizată în pix!

— Jack, n-am spus asta niciodată! am protestat. Tu ai spus.

Percy a ridicat dintr-o sprânceană.

— Despre ce tot vorbești?

— Despre nimic, am spus în grabă. Deci el e celebrul *Anaklusmos*, Forța Apei? Annabeth mi-a povestit despre el.

— *Ea*, a corectat-o Jack.

Annabeth s-a încruntat.

— Sabia lui Percy este o „ea“?

Jack a izbucnit în râs.

— Ei bine, *da*.

Percy s-a uitat lung la Forța Apei, deși i-aș fi putut spune din experiență că era aproape imposibil să-ți dai seama de genul unei săbii doar privind-o.

— Nu știu, a spus el. Ești sigură?

— Percy, a zis Alex. Respectă genul.

— Bine, bine, a răspuns Percy. Mi se pare pur și simplu ciudat că n-am știut lucrul ăsta până acum.

Corabia Morților

— Pe de altă parte, a spus Annabeth, nu știai că pixul poate să și *scrie* până anul trecut.

— Asta a fost o lovitură sub centură, istepto.

— În fine! a intervenit Jack. Important e că Forța Apei e aici acum, că e frumoasă și că m-a cunoscut! Poate că am putea... știu și eu... să rămânem puțin singuri ca să vorbim despre... ăăă ... chestii de-ale săbiilor?

Alex a rânjit.

— Ce idee bună! Ce-ar fi să lăsăm săbiile să se cunoască, iar noi să luăm prânzul? Magnus, crezi că reușești să mănânci niște falafel fără să te îneci?